

PRÍŠERY
Z PRÍMESTSKÉJ
ŠTVRTE

KATARÍNA
SOYKA

Katarína Soyka
PRÍŠERY Z PRÍMESTSKEJ
ŠTVRTE

© HYDRA 2017
© Katarína Soyka 2017

Obálka a grafická úprava:
Martin „Cuco“ Luciak

Redakčná a jazyková úprava:
Tomáš Čačko

Vydal: Vydavateľstvo Hydra
HJC projekt, s.r.o.,
Ožvoldikova 7, 84102 Bratislava

www.vydavatelstvohydra.sk
Všetky práva vyhradené

ISBN 978-80-89968-00-8

u. fond
na podporu
umenia

Publikáciu z verejných zdrojov podporil
Fond na podporu umenia

PRÍŠERY
PRÍMESTSKEJ
ŠTVRTE

KATARÍNA
SOYKA

Sladký domov v mŕtvej štvrti

„Zanes im tortu,“ stručne navrhovala vždy praktická Aďa. „Veď vieš, že nepečiem,“ namietala som, prevracajúc oči. Zbytočne. Môj mobil emócie chladno odrážal.

Pohotová priateľka mala po ruke riešenie.

„Kúpiš. Ide o gesto, nebudete si vymieňať recepty.“

Nepochybne mala pravdu. Ibaže predstava, ako stojím pred dverami s neprirodzeným, takzvaným ústretovým úsmevom – Dobrý deň, som vaša nová suseda –, sa mi priečila.

Priateľka z detstva sa roky snažila vtiesnať ma do spoločnosti normálnych a susedská návšteva bola jedným z bodov jej prevýchovy. Za chybný krok, alebo rovno prešlap, označila moju kúpu spustnutého holodomu so záhradou, ktorú takmer pohltil les. Zbytočne som sa bránila, že dom nestojí na samote, veď má susedov. Mal jediného suseda a to Aďa nepovažovala za poľahčujúcu okolnosť.

Aj moji rodičia sa novinke, že mám dom snov za dobrú cenu, tešili len do chvíle, kým ho nevideli na vlastné oči. Driemal v sivých neomietnutých tehlách a pôsobil opustene. Oknami bez sklenených výplní slepo hľadel na svoju bezútešnú prítomnosť. Z balkónovej dosky na poschodí trčali železné roxory – bojovali s hrdzou. *Som žalostný, sám!* kričal na mňa, akoby vo mne vycítil spojenca.

Mnohé domy som odmietla pre pivnicu. V jednej bolo príliš veľa svetla, v druhej zasa málo vlhkosti, ďalšia bola naopak suchá a priestranná. Pivnica tohto samotára sa mi videla ideálna, padla mi do oka už pri prvej obhliadke. Vtedy som schádzala do podzemných priestorov spolu s neznámym mužom, majiteľom nehnuteľnosti. Držal v ruke baterku, lebo nefungovala električka. To muselo byť znamenie! Dom robil všetko preto, aby ma dostal.

„Vy sa nebojíte?“ podozrievavo vyzvedal majiteľ, asi zachytil môj očarovaný úsmev.

Často sa mi stávalo, že miesta alebo okolnosti, ktoré v iných vyvolávali strach, ma upokojovali. Desili ma, naopak,

úplne bežné veci, ako napríklad preplnené ulice, nákupné strediská, predstieraný záujem a podobne. Mužova otázka si kladnú odpoveď vyžadovala, tak som mu ju ponúkla. Krehká žena sa predsa musí cítiť neisto s cudzím chlapom po tme. I keď, úprimne, bál sa skôr on než ja.

Ja som zacítila blízkosť čohosi nevysvetliteľného. Temnota ma volala, chcela mi niečo prezradiť. Šuštie ma vítalo, jemne sa mi vtieralo do vlasov, akoby ma hladilo. Mohol to byť vietor alebo prievan. Muža striaslo, netúžil sa zdržiavať dlhšie. Ja som definitívne zatúžila k tomu miestu patriť. Akoby ma k nemu niekto neviditeľný a nedefinovatelný lákal, podivná prítomnosť bola v ňom priam zosobnená.

Klárááá, Klára, vitaj! šepkali hlasy. Bolo tu tajomstvo, ktoré so mnou chceli zdieľať.

„Bojím sa,“ potvrdila som podľa predpokladu, takže muž sa uspokojil a ďalej opatrne zostupoval s pocitom prevahy.

Vzrušene som za ním brala schod za schodom, pravou rukou sa dotýkajúc vlhkej omietky a hlboko nasávajúc prázdne zákutia. *Domov!* chcelo sa mi kričať.

„Viete, keď tu bude električka, prestane to byť také strašidelné,“ pridala som, aby o mne nezapochoval. Ktovie, či by chcel kúpno-predajnú zmluvu uzatvárať s čudáčkou? Čudáci nevyvolávajú ani dôveru, ani dojem platobnej schopnosti.

„Je príšerný,“ Aďa pochválila môj vkus hneď pri prvej a zároveň poslednej návšteve v mojom hniezdočku. Vtedy už fungovali všetky lampy, zábradlie bolo osadené drevenými doskami a neťahala som ju do pivnice.

„Budeme sa radšej stretávať u mňa,“ dopila svoju kávu a viac ku mne naozaj nezašla.

Našťastie so zhánaním „dekorácií pre strašidelný zámok“, ako nazvala nábytok mojich snov, mi pomáhala.

Holá žiarovka visela z dreveného trámu na elektrickom kábli, osvetľovala zaprášenú povalu pod strechou, lebo zo svetlíka prichádzalo svetla málo. Vypínač sa voľne povaloval na zemi. Do podkrovia som natiahla šnúry na bielizeň, vyniesla tam starú truhlicu a skriňu, čiernu, vyrezávanú, prelezenú červotočom. Zariadenie sa zjavovalo akoby šľahnutím čarovného prútika, boli to dary od známych. Vraj sa

aspoň zbavia harabúrd. A klenot, hojdacie kreslo s pletenou výplňou operadla, mi venovala Aďa z dedičstva po babke. Pôvodne ho mienila vyhodiť.

Predstavovala som si, ako sa mi pomedzi šnúry naháňajú roztopašní neviditeľní, tak som si ich tušenú prítomnosť pomenovala od detstva, a do kresla sa mi hodila staršia pani, možno z inej dimenzie, s fajkou v ruke.

„Ocením, ak mi svoje ilúzie na nos vešať nebudeš,“ napomínala ma pragmatická priateľka so smiechom. Dávno neriešila moje živo dokresľované morbidne predstavy. „Lebo dnes nezídem v paneláku ani do mangľovne.“

K domu patrilo pozemok v tvare obdĺžnika. Bujnela na ňom vegetácia a z troch strán ho obháňal plot s drôtenými okami. Keby porast dostal svoju šancu, mohol sa z neho stať exotický prales. Ľudia strhaní životom a bez fantázie videli burinu. Ja som faune ponechala slobodu a už dnes ma niektoré nezávislé lúčne kvetiny prerástli, menia sa na dreviny.

Fasádu som neomietla, aby dom nestratil čaro trochu pochmúrnej hĺbavej stavby. Civilizovaný múr z poctivých tehál zatretý bielou omietkou ma oddeľoval iba od suseda. Svojou výškou zakrýval celý jeho príbytok, schovával ho pred očami zvedavcov, čím umožnil budovať sídla od atómového krytu po tajnú väznicu, samozrejme, mojím predstavám.

Spoza plota ku mne doliehali rôzne zvuky. Rev zvierat by svedčil o súkromnej safari, mečanie oviec či kôz nahrávalo agrofarme alebo minizoo. Ibaže okolo zvierat býva veľa starostí. Dovozy krmiva, či odvoz odpadu by som si musela všimnúť. Napadlo mi, že si sused zvieracie hlasy púšťa ako psychoterapiu, údajne to niektorí ľudia robia. Mňa zvieracie zvuky desili, naplňali ma obavami, či sú všetky zvieraťá v poriadku, či im niečo nechýba. Na upokojenie by som uprednostnila harmonickejšie tóny. Napríklad kvapkanie vody, pravidelné kvap, kvap, kvap, lebo v každej kvapke sa ukrýva odkaz morí a jazier:

*Kým sme tu, kvap,
máš čo piť, kvap.*

*Kým sme tu,
máš čo piť.*

Alebo výzvanie parkiet, či dokonca ticho, vo mne vyvo-

lávali fantastický stav blízky tranzu. V tichu býva množstvo zvukov alebo ich príslub. A cítiť v ňom tušenú prítomnosť.

Na tráve pred susedovým plotom sa denne vystriedali tri-štyri autá, z toho dve tam parkovali pravidelne. Pán spoza plotu bude asi veľmi spoločenský typ. Alebo pani. Čo ma desilo a fascinovalo zároveň. Ešte aby to nebol mafián, tí tiež bývajú spoločenský. Na odľahlom mieste, bez svedkov... tam by sa mohli diať veci.

Spoločenský život

Podobné úvahy sprevádzali moje nervózne prípravy na stret s realitou, na zdvorilostnú návštevu u suseda za plotom. Vložila som bábovku z igelitového vrečka na tácku, na tvár si nasadila bezstarostný výraz. *Ideme nato!*

V predsieni som sa pristavila pred mahagónovým stolíkom so zrkadlom, Aďa tvrdila, že som zaň dala majland. Lacný fakt nebol. Nechala som sa uniesť predstavou, že budem mať sluhu. Vysokého bielovlasého muža v čiernom obleku, so strnulými pohybmi a mramorovým hlasom. Zdvihne telefón a bez štipky emócií mi ohlási: „Madam, to je pre vás.“

Vidlicový aparát čiernej farby s číselníkom vynikal na bielom háčkovanom obrúsku. Háčkovala ho Aďa, ja som nikdy nebola na domáce práce.

Hodila som po sebe očkom, ťažko niekomu vysvetľovať, prečo milujem ružovú farbu. Možno preto, že mi ide k vlasom, očiам a všetkému, čo sa k modrookým blondínam hodí.

Bola by vhodnejšia dlhšia sukňa, nech na prvej návšteve nepôsobím vyzývavo? Prepadli ma obavy. Biela blúzka kancelárskeho typu hádam každého schladí. Zhodnotila som svoj zjav vzápätí.

Bábovku som ešte mohla posypať cukrom. Nemám potuchy, ako majú sladkosti správne vyzerať.

A už vôbec nie, ako majú chutiť.

Ale skúste ľuďom na návštevu priniesť tyčinky! Nechcela som byť po prvýkrát za podivienku. Nové miesto, noví ľudia, šanca vytvoriť si nové renomé. Občasné návštevy sa zrejme stanú realitou, sem-tam niekoho pozvem na kávu aj ku mne domov.

Okrem Adi ku mne nik nechodil.

A Aďa nikdy viac. Zasmiala som sa jej striktnému vyjadreniu a ešte raz som sa nadýchla vykročiac von z dverí.

Tri schody a šup medzi bylinky. Voňali nádherne, pár sa mi zaplietlo do vlasov. Vydupaný chodníček ma popri múre

viedol k bráne. Určite sa časom nájde niekto, kto ju natrie trebárs nazeleno, lebo bordová pôsobila hrdzavo a od zámku sa stratil kľúč. *Sa stratil*, moja prísna matka by krútila hlavou. *Kto je to sa?* vždy sa pýtala. No, nech je to ktokoľvek, kľúč zmizol, takže brána ostávala stále otvorená.

Moje vnútorné úvahy prerušil pohyb v tráve, čosi okolo mňa zavialo, ofúklo mi tvár. Obzrela som sa po vetre, medzi gigantickými lopúchmi a rebríčkami zastal čelom k susedovmu múru cudzí muž. Hľadel naň nepriateľsky, akoby mu vyčítal, že mu stojí v ceste. Zvádzali boj, mňa si nevšímali.

Námietky sa mi zadržli v hrdle. Muž bol divný. Krátke, úplne biele vlasy sa zvláštne nehodili k jeho mladej tvári a studeným modrým očiam. V dlhom čiernom kabáte pôsobil smiešne, vonku mohlo byť cez tridsať stupňov. Napriek tomu by sa nik neodvážil vysmiať ho.

Si na mojom pozemku! Odhodlávala som sa na protest. *Ste na mojom pozemku!* Napadlo mi, že bude lepšie neznámemu vykať, akokoľvek mlado vyzeral.

Odrazu sa rozbehol hlavou proti múru, znamenie barana muselo mať akčný horoskop. Ozvala sa rana. Pár tehál odstrelilo do strán, nový otvor kopíroval mužovu siluetu. Vytvoril skratku, možno okno do inej dimenzie. Adrenalín ma povzbudil k nečakanej aktivite, všetečnosť zvíťazila nad mojím strachom. Vrátila som sa pár krokov späť a nakukla skrz dieru v plote. Sprístupnila mi susedov dvor aj dom a obrala ho tým o dávku tajomnosti. Dlhý žltý bungalov s hnedou keramikou škridlou pôsobil usadene. Bol presvetlený množstvom veľkých okien s bielym rámom, rovnako biele boli aj vchodové dvere. Za plotom neležala žiadna mŕtvola, ani otrasená existencia s rozbitou hlavou, neostali tam ani stopy po krvi. Vandal zmizol. Záhada. Moju zvedavosť naplo na prasknutie. Kam sa stratil bielovlasý muž? Prečo po ňom neostali náznaky v tráve? Zeleň bola nízka, sused ju očividne, na rozdiel odo mňa, kosil. Prosím, nech to nie je snob túžiaci po návrate k prírode s anglickým trávnikom! Neznášajú lúčne kvety! Radšej by som hlasovala za toho mafiána.

Zalial ma studený pot. Čo ak to je mafián?!

Nie, nie. Netreba ma počúvať, kým si veci nepremyslím.

Dala by som prednosť trebárs hipisáckej komunite. No, to je jedno.

S hlavou zastrčenou do otvoru som pár chvíľ zvažovala, či je slušné využiť čerstvú skratku alebo sa mám radšej vybrať dookola, ako bol pôvodný plán a čerstvé vylepšenie ignorovať.

Preložila som si bábovku z pravej ruky do ľavej a pretiahla sa novým vchodom.

Nik ma nezastavil, o diere zrejme nik netušil. Okrem muža, ktorý ju vytvoril. A ten sa vyparil.

Priedomie s hnedo-bordovými kachličkami ma tromi širokými schodmi vynieslo k vchodovým dverám, tam som opäť zaváhala. Boli totiž otvorené. Stačilo zatlačiť ich ešte o kúsok viac a urobiť ďalší krok.

V predsieni sa po zemi povalovalo množstvo mužských topánok a šlapiiek, jedny lodičky na veľmi vysokom podpätku. Všetky vešiaky boli prázdne, na lavičke ležala vôdzka s náhubkom.

Prekročila som prah.

Za vnútornými dverami s tromi radmi sklenených výplní sa odohrával súboj tieňov. V duchu ma zamrazilo. Matné siluety rozhadzovali rukami, bolo počuť praskanie nábytku, ozýval sa krik.

Stuhnuté nohy sa odliepali od zeme, patrili mne. No na rozdiel odo mňa vedeli, kam smerujú. Každý krok sa pre mňa stával neprekonateľnou námahou, napriek tomu som postupovala vpred. Prečo? Ťažko vysvetliť. Čosi ma volalo dnu. Niečo ma priťahovalo osudovou silou, ktorej som sa musela podriaďiť. Odchod neprichádzal do úvahy. Ak bude za dverami bielovlasý muž, potom vyvolal konflikt a ja som potrebovala vedieť, či tam je.

Moje zelektrizované prsty prejavili vlastnú vôľu a siahli na kľučku. Miestnosť sa otvorila. Na jej prahu som vrástla do zeme, sledujúc zápas a kmitajúc očami v zúfalej snahe vyhodnotiť situáciu.

Lomili sa traja muži. Fyzické násilie, ktoré nebeží z videozáznamu v bezpečí domova, ale priamo pred očami, vyvoláva pravú nevôľu, chuť zmiznúť, stratiť sa, neexistovať.

Na moju prítomnosť nik nereagoval. Možno sa mi zmiznúť podarilo.

Prvý mi padol do oka atletický dlháň v bielom tričku. S rozpustenými blond vlasmi vyzeral ako veterný kráľ. Vial rameno pri ramene s na ježka vystrihaným svalovcom v sivom tielku, ktorý ho očividne bránil pred niekým, kto sa mihal pomedzi nich. V krátkych prestrihoch, tak sa javili pohyby „mihotajúceho“, zavial čierny plášť a výrazne biele vlasy. *Je tu! Baran v akcii.*

Rany, ktoré na tvárach a iných častiach tiel mužom spôsoboval, sa zjavovali akoby zázrakom. Šmyk sem, preťaté líce, skok tam, dotrhané tričko, šup a hop, škrabance na zápästí. Ani na chvíľu som nepochybovala o tom, kto je tu doma. Keby tu totiž býval bielovlasý, dávno by naše pozemky neoddeľoval biely múr.

Muži ho na chvíľu úspešne zdrapli za ruky a natiahli ako prak, takže sa zdalo, že majú prevahu. Lenže on vystrelil. Blondiaka stiahol na zem, zároveň výkopom prerazil nos jeho druhovi v sivom tielku, ktoré hneď zaliala krv. Muža však bolesť nezastavila. Naopak. Hodil sa k nohe, na ktorej baran udržiaval balans, potiahol ju k sebe a čierny plášť rozplachtil ovzdušie. Jeho majiteľ s tupým rachotom pristál na svojom nechránenom temene.

Blondiak situáciu využil, prekotúľal sa cez padnutého, jeho pravú ruku uchopil do páky. Trvalo pár sekúnd, kým si uvedomil, že nič nedrží. Obaja domáci vyskočili na nohy, akoby to mali dohodnuté, a rozhliadli sa po miestnosti. Biele vlasy zaregistrovali pred kuchynskou linkou, stála oproti mojim dverám. Sedela na nej žena s bujným poprsím v čiernych šatách, s bohato našľahanými lokňami. Nohy v loďičkách s ihličkami držala stiahnuté pod sebou, čierne silonky so širokými okami nelichotivo vyplňala jej cmarová pokožka, rovnako cmarovej konzistencie. Z výrazne na červeno namaľovaných pier sypala nadávky, mávajúc pritom rukami.

„Vypadni, ty sviňa! Nechaj nás! Ty si porušil dohodu a ešte si dovoľuješ!“ Akoby kričala do vzduchu. Prišelec v čiernom plášti ju ignoroval, čakal na útok oboch mužov.

Vyrazili jeho smerom v tom istom okamihu, stoličky odfrkávali od stola ako kvapky vody vo vetre.

Atlét v bielom tričku dorazil prvý. Baran ho čakal, sklonil sa, takže rozpálený chvost kométy z blond vlasov preletel ponad neho v krásnom oblúku, ktorý končil na lopatkách. Bielovlasý si veterníka na zemi osedlal, pravačku napriahol priamo do jeho tváre. Zovretá ruka však nečakane zmenila trajektóriu, vychýlená telom obrancu v sivom tielku, ktorý priateľovi dorazil na pomoc. Muži sa v sivo-čiernom kľbku prevaľovali a bojovali na blondiakovej tvári. Čierny plášť sa zo zovretia vymotal, odplazil sa ako tieň, zmizol a vzápätí zavial záclonou pred oknom vpravo. Domáci sa rýchlo spamätali. Blondiak vyrazil k oknu, prudko brzdil pred stolom, zošuchol sa popod stôl a na druhú stranu, na rozdiel od toho v sivom tielku, ktorý sa zaprel rukami o stôl a preskočil ho. Atlét v bielom opäť dorazil o pár stotín sekundy skôr. Tieňový hráč čakal iba na to. V rukách držal nôž. No možno ho mal aj predtým, až teraz som si ho všimla ja. Lavou rukou zdrapol dlhovlasého za krk a, v letku, ho zložil na stôl. Pravú ruku natiahol na ranu, ktorú mu supersamec v sivom tielku opäť nechcel dovoliť. Narazil do neho ramenom, čím ostrie noža mierne vychýlil, skĺzlo po bicepse jeho priateľa a priklincovalo ho kúskom kože o drevo. Blondiak zasyčal. Démon v čiernom plášti nato zasvišťal v rozmazanej čierno-bielej stuhe, preskočil odvážnemu ochrancovi v sivom tielku za chrbát, neviditeľným chmatom mu vykrútil ruku a vykĺbil rameno. Potom vyskočil na stôl.

Praskanie kostí, výkrik bolesti a pach krvi vo mne spustili alarm. Akoby mi rozkmitali všetky bunky na pokožke a rozohriali krv pod ňou. Čosi ma strhávalo do víru obáv, zacítila som pachuť smrti. Hra sa skončila. Muž v čiernom plášti sa chystal prekročiť hranice čohosi posvätného. Zlostne kopal dlhovlasého do tváre, syčiac: „Odber krvi mi zakázali. Ani nemám hlad. Zastreliť ťa vraj nemôžem. Ťažko by sa to vysvetľovalo. Som zvedavý, ako sa bude posudzovať toto!“

Nôž v jeho ruke vyrazil na cestu. Červená kontrolka v mojej hlave zablikala. Ostrie sa zablyso, všetci v miestnosti zadržali dych.

„Stop!“ vystrela som pred seba dlaň s jedinou myšlienkou: *Nech zhorí v pekle!*

Obzrel sa za mnou a vzplanul ako fakľa. Vybuchol

v množstve iskier, ktoré sa zakrútili do špirály a sypali k zemi, kde vyhasínali vo vločkách popola, vytvárali sivo-bielu hromádku.

„Rado, si v poriadku?“ žena v čiernych šatách zoskočila so starostlivým výkrikom z kuchynskej linky a utekala na pomoc fešákovi s vykĺbeným ramenom. Zvíjal sa od bolesti, ranenú ruku si pritom pridržal strnulo vystretú pred sebou.

Takže muž v sivom tielku sa volá Rado, poznamenala som si v duchu.

Blondiak zatiaľ zliezol zo stola. Spod bieleho rukáva mu vytekal potôčik krvi a vytváral na tričku zaujímavý ffrkaný vzor. Pribehol zranenému na pomoc, vykĺbené rameno mu silou zatlačil späť.

V tej chvíli vstúpil do miestnosti ďalší muž. Prichádzal spoza kuchynskej linky, museli sa tam ukrývať dvere. V rukách držal uterák, otieral si do neho dlane. Bol nižší a zavalitejší v tom kulturistickom zmysle. Dlhé tmavohnedé vlasy mal do vrkoča zviazané kusom kože. Rýchlo vyhodnotil situáciu, pribehol k ostatným.

„Ste všetci v poriadku?!“ starostlivo zisťoval upokojujúcim barytónom.

Napätím prekrvené tepny mi naraz vytĺkli duchaprítomnosť a podrazili nohy. Ktosi ma usadil za stôl, odkiaľsi som začula slová: „Dáš si kávu?“

S pohľadom fixovaným na biely obrus som sa potrebovala spamätať. Snová prítomnosť ma izolovala od skutočnosti a vnorila do apatie.

Kávu? Určite. Kávu, áno. Myšlienkam sa nedarilo artikulovať, vybrúsiť súvislé odpovede.

Hľadela som do šálky, lahodný tmavý nápoj sa ligotal vďaka slnečným lúčom prichádzajúcim spoza okna.

„Vravel som, že musí byť naša,“ ktosi komentoval moju prítomnosť z pre mňa podivnej neosobnej dialky zastretej hmlou z inej galaxie.

Možno nehovorili o mne, možno áno.

Mne to bolo jedno.

„Kto iný by si vybral také miesto?“

Para stúpala nad šálku, vytvárala tunel, zakrútila sa. Na hladine sa z peny formoval obraz.

Pridala som lyžičku cukru a pár kvapiek mlieka.

„Gabriela bude vedieť,“ hovoril ženský hlas.

Penové bubliny sa zokupovali, modelovali špicatý nos a maľovali oči, tmavé, ostré, prenikavé a nebezpečné.

„Naša nie je,“ nový hlas, hlboký alt, sa ozval celkom blízko mňa. Precitla som.

„Ako sa voláš?“ pýtala sa ma staršia žena, možno päťdesiatnička s vlasmi odfarbenými na červeno a očami zelenej farby. Mala ich zasadené hlboko do tváre a mierne zošikmené. S vysunutou bradou pôsobila hranato, rovnako ako celá jej postava. Dalo by sa povedať, že je väzba, aj pri tej výške.

„Klára,“ odpovedala som. „Priniesla som bábovku,“ zahľadela som sa do svojich prázdnych rúk. Nečinne ležali vedľa šálky s nápojom. „Na zoznámenie,“ dodala som.

„Pozrite,“ žena vysvetľovala prítomným, ktorí sa zhrkli okolo stola a hľadeli na nás. Teda prevažne na mňa. „Čarovať nevie, tým som si istá.“

„Spálila Bartolomeja trikom z dlane,“ nesúhlasila mladá žena z kuchynskej linky. Teraz na linke nesedela, postávala pri okne. „Spálila si ho, však?“ pýtala sa priamo mňa.

Mlčky som krútila hlavou, lenže skoro som si sama nevedela. Naozaj to vyzeralo, akoby som ho spálila ja.

„Má auru. Jej farba sa ani nedá určiť, taká zmäť z celého spektra to je,“ nevedela presne definovať staršia žena. „Ale že k nám nepatrí, zato ručím,“ odmietavo krútila hlavou.

„Dievča,“ po druhom boku si ku mne prisadol ten muž, ktorý sa do bitky nezapojil. „Uvedomuješ si, čo sa stalo?“ mal láskavý hlas. Upokojujúci, chápavý.

Pokrútila som hlavou.

Cez stôl sa ku mne naklonil sexidol v sivom tielku. Rado.

„Odrovnať si Bartolomeja!“ zapieral sa oboma rukami

naraz, aby mi situáciu osvetlil. Takže jeho zranenie ramena nemohlo byť vážne. Pri snedej pokožke pôsobili jeho zelené oči prenikavo a pery trochu vyblednuto, zato biele zuby mu doslova žiarili v širokých ústach. „Dokázala si skoro nemožné!“ pokračoval, akoby ma presviedčal. Nebola som si istá o čom. A bol mnou nadšený.

„Toto nám neprejde,“ našľahaná krásavica jeho nadšenie nezdieľala. Otočila sa k oknu a ruky si založila pod bujné poprsie. „Laurent prišiel o muža, niekto mu musí vysvetliť, čo sa stalo,“ krútila hlavou. Polodlhé vlasy mala natočené do veľkých vln, v ktorých sa jej strácala biela čelenka. Širokým čiernym opaskom sa na rovnako čiernych šatách s bielym golierikom snažila nielen naznačiť, kde má pás, ale aj potlačiť pár faldov.

„Klára,“ opäť sa z neosobných hlbín vynáral upokojujúci barytón.

Otočila som sa k nemu, v hnedých hrejivých očiach mal pochopenie a trpezlivosť.

„Poznáš Laurenta Viniša?“

Laurent Viniš, neoficiálny kráľ miestnej mafie, majiteľ kasína a erotického salónu, v súčasnosti poradca ministra financií.

Prikývla som.

„Bartolomej bol jeho človek,“ pokračoval. „Musíme mu vysvetliť, čo presne sa tu stalo. Možno bude sám lepšie vedieť, čo Bartolomejovo samovznietenie spôsobilo.“

„Bartolomej bol upír,“ nevrlo konštatovala staršia žena sediaci po mojej lavici.

Že upír! Mala som chuť sa rozosmiať alebo si potúkať do čela. Nič z toho som neurobila.

Zaostrila som na jej pery, drobné vrásky prezrádzali, že je tuhá fajčiarka.

„Počula som už všeličo, ale o upírskom samovznietení ešte nie,“ dodávala nesúhlasne. „Horia pomerne ľahko, to áno. Ale najskôr ich musí niekto zapáliť. Čo také jednoduché

nie je, lebo nepočkajú, kým škrtne zápalka.“

„Všetci sme to videli,“ znova sa k nám obrátila čiernovláska. „Môžeme to dosvedčiť. Klamať mu nemôžeme,“ váhavo sa zadívala priamo na mňa, akoby sa mi tým ospravedlňovala. „Oklamať ho nedokážeme. Má špehov všade, asi dávno vie, čo sa prihodilo. Napriek tomu bude očakávať naše vysvetlenie.“

Stíchli.

Zadávala som sa na stôl. Uprostred stál na bielom obruse tanier s bábovkou. Možno tou mojou. Načiahla som sa po kúsok a odhryzla si z nej. Nechodievam na návštevy, lebo ľuďom nerozumiem. Ani týmto. Rozprávali veľa a jeden cez druhého. Ibaže, nech hovorili čokoľvek, mala som celkom nový pocit. Pocit, že k nim patrí.

„Hej!“ radostne zaskandoval atlét v bielom tričku, kvôli ktorému zjavne všetko začalo. Zrejme v mojom pohybe videl hrdinský čin. Kopance mu z tváre mizli očividne, jeho pokožka sa vystierala, akoby ju niekto nafukoval zvnútra. Tiež si prisadol za stôl, načiahol sa po bábovku a odhryzol si z nej. „Problém vyriešime. Klára Laurentovi dosvedčí, že Bartolomej vzplanul sám a bude všetko po starom,“ prehltol. „Si si istá, Gáby, že Klára nie je trebárs neaktívna čarodejnica?“ oslovenie patrilo staršej žene po mojom boku.

Hneď mi zaplo. Gabriela Sysľová, vystupujúca pod menom Gáby de Sábe, riaditeľka vysokej školy čarodejníckej bez akreditácie, napriek tomu prekvitajúcej. Aha! Videla som ju v správach. Predstavovala svoju univerzitu so všetkou vážnosťou, čo pôsobilo ako pokus o recesiú alebo vtip.

Naše diplomy nikto uznávať nemusí. Pravosť potvrdzuje sama prax, presviedčala divákov.

„Táto žena,“ namierila na mňa dľaňou a krútila pritom hlavou, „čarovať nevie, ak nerátame jej čarovný vplyv na mužov.“

Chlapci sa uškrnuli, všetci traja naraz, a aj plážový inžinier v sivom tielku, Rado, si k nám konečne prisadol.

„Čo teda znamená jej aura?“ pýtal sa barytón vedľa mňa. Človek by mal skoro chuť schovať sa v jeho náručí a nechať ho, nech sa pobije so svetom za všetkých slabých.

Gáby pokrčila ramenami, zobrala si kúsok bábovky

a s plnými ústami dodávala: „Je čudná. Má trochu z každej farby. Skús pomiešať plastelíny, taká ti ostane. Z toho hádať neviem.“

„Vitaj medzi nami čudnými, Klára,“ usmial sa na mňa barytón, tak som mu úsmev opätovala. Keby nebol taký mladý, pasovalo by mu oslovenie otec. „Prečo si si vybrala bývanie na samote pod hrozivými pazúrami lesa?“ Otázkou ma zaskočil.

„Má...“ váhala som vyliezť s pravdou von, „krásnu pivnicu a povalu.“

Prítomní sa bez výnimky rozosmiali.

„Vyzerá strašidelne,“ s potuteľným úsmevom vysvetľovala za všetkých kyprá čiernovláska.

„Nie, skôr tajomne! Pripadal mi opustený a nespravodlivo odsúdený, aby chátral,“ zabojovala som o povest' milovaného príbytku.

„No, samozrejme. Máme to tu, niet pochyb,“ Rado sa postavil. „Má auru a straší jej vo veži. Zlož karty, Klára, si medzi svojimi. Idem sa prebehnúť a som si istý, že kožušiny sa nezľakne, ani...“ ponáťahoval sa bez toho, aby vetu dokončil.

„Myslíš?“ overoval si voľačo atlét v bielom tričku. Po celý čas pri stole nedokázal pokojne obsedieť, vrtel sa a obzeral, akoby očakával návrat nebezpečného muža s bielymi vlasmi. Lenže všetci sme vedeli, že ten už sa nevráti.

„Má auru a býva za plotom. Potrebuješ ďalšie dôkazy, David?“ argumentoval sexi Rado, tielko si pretiahol cez hlavu, čím odhalil svoju príťažlivú vypracovanú hrud' a seba-vedome na mňa žmurkol.

Asi by som na neho nemala tak civieť.

Spolu s ním sa dvíhal David.

„Nepôjdeš s nami, Boris?“ to volal majiteľa otcovského barytóna.

„Nie som si istý,“ rozvážne namietal otec kulturista.

„Pôjdem, deti,“ aj Gáby sa dvíhala na odchod. „Dievča je očividne v šoku, tak ju nevyplašte, kým zistíme, čo to má za auru. Aby niekto len tak upaľoval upírov?! Fakt som o tom ešte nepočula.“

Jej odchod som viac nesledovala, lebo vo dverách pri kuchynskej linke zastalo zviera. Veľké, mačkovité. Tiger to byť

nemohol, lebo ten má pruhu. Levica? Nebola som si istá. Srsť farby mocca grande, zelené oči sústredné na mňa. Pohlo sa dovnútra kuchyne, metalo chvostom zo strany na stranu, suverénne si vykračovalo z laby na labu. Videli ho všetci, no nereagovali. Rozprávali sa medzi sebou, pripravovali sa na večer. Vraj, ak som upálenie upíra nezavinila, mala by som aspoň dosvedčiť jeho samovznietenie. U Laurenta budeme chránení štatútom poslov, ktorý nám zabezpečí aj návrat.

Ich reči ku mne doliehali cez vzduchovú bublinu, ktorá menila ich hlasy, takže zneli duto. Šelma úplne pohltila moju pozornosť. Prešla poza mňa do predsieni, cestou sa mi obtrela o rameno. Stuhla mi šija, až po chvíli som sa nenápadne obzrela za seba. Chvost sa strácal za dverami.

„Neujde?“ opatrne som skúsila upozorniť susedov na prítomnosť nevidaného tvora.

Civeli na mňa, akoby nevedeli, o čom hovorím.

„V plote je diera,“ dodala som teda.

„Do psej matere!“ zanadávala mladá v čiernom a Boris vedľa mňa skutočne zavrčal.

„Prepáč,“ vyhrkla ospravedľujúco. „Ja len, že plot musíme opraviť, aby nám sem nenakúkali...“ zarazila sa, pohľad jej padol na mňa. „Tým nechcem povedať, že ty nakúkaš, ale... okoloidúci.“

Prikývla som. Jedinou okoloidúcou bola počas rekonštrukcie môjho domu pani v strednom veku v krikľavej bledomodrej bunde s pleteným vrkočom prehodeným cez plece. Vidala som ju, keď čakávala na zastávke, alebo prechádzala okolo môjho plota do lesa. Už sme si aj kývli, začneme sa normálne zdraviť.

„Tak ja už pôjdem,“ zašepkala som nesmelo, neistá, ako dlho je slušné zotrvať na prvej návšteve. Obzvlášť za týchto podivných okolností.

„Večer po teba príde David,“ dvíhal sa od stola aj Boris. „Ako sme sa dohodli.“

Túto časť dohody som v rozrušení prepočula. Spomínali návštevu vo Vix klube. Až teraz mi došlo, že so mnou po celý čas rákali. Najhlučnejší bar v samom centre mesta, a to som sa

chcela stratiť. Však sa stratím. V dave.

Boris ma vypravdal k vchodovým dverám, stále boli otvorené. Vonku sa na tráve váľala super mačka, pri nej ležalo kozliatko. Obe zvieratá lenivo sledovali môj odchod dierou v plote, kozliatko ako obeť nepôsobilo.

Trávu teda nekosia. Takže sú to hipisáci s mini zoo.

Zašla som sa upokojiť do pivnice, stala sa mojím útočiskom. V nej ma ktosi neviditeľný neustále presviedčal, že to bude dobré, že sa nájdem, časom sa pochopím, všetky kolieska zapadnú do súkolia a začnem svetu rozumieť. Mŕtve ticho, také v pivnici určite vládlo, vo mne nevyvolávalo strach. Často som premýšľala, či som taká odovzdaná osudu, že ma smrť nedeší, alebo sama hrobové ticho vyhľadávam. Nie obyčajné ticho za múrmi domu, ale samotu s našepkávaním, s hlasmi. Nikdy sa mi neprihovárali v spoločnosti ľudí, nachádzali si ku mne cestu na rôznych miestach. V lesoch, v parkoch, na cintorínoch či chodbách nemocníc. Šli sme takou navštíviť babku. Prisahala som mame, že som ju počula chichotať sa. Mama povedala, že babka práve zomrela. Zdalo sa mi to v poriadku. Milá udalosť. Ibaže doma boli všetci zronení a nenechali ma vyrozprávať, že babku stále počujem. Potom naozaj odišla. Zapamätala som si, že okrem Adi o tom nemám nikomu rozprávať. „Oni“ hneď neodchádzali. Nič neriešili, iba sa smiali, štebotali mi do uší a viali okolo tváre. A neboli to stále tí istí, jedni pribúdali, druhí sa viac nevrátili. V tejto pivnici boli so mnou a tešili sa z mojej prítomnosti.

Našla som si svietnik so zápalkami a zhasla som lampu. Škrtnutie síry vyčarovalo plamienok. Nasávajúc jeho vôňu som sledovala upokojujúci tanec ohňa na knôte.

Moja zúfalá snaha analyzovať posledný zážitok dňa končila v ofsajde. Keby ma včera niekto presviedčal, že upíri existujú, neverila by som mu. Odrazu som o tom nedokázala pochybovať, lebo spopolnený muž bol iný. A tým nemyslím, že mu predčasne zbeleli vlasy ani jeho osľňujúci odchod zo scény. Elektrizujúci pocit vo mne vyvolával od začiatku, len som si to nestihla uvedomiť do okamihu jeho explozívneho úmrtia.

Tebe neublížia, Klára, šantili mi hlasy okolo hlavy.

Kto mi neublíži?

Odpovedať sa neunúvali.

A spoločenstvo v susednom dome? Problém zapadnúť, nadviazať kontakt, ktorý sa u mňa obyčajne viazal s ťažkou drinou, bol náhle zažehnaný. Tamtí ľudia so mnou jednali ako so svojou. Akoby sme sa poznali roky a bol medzi nami prinajmenšom príbuzenský vzťah.

Upíri, upíriiii... v ozvenách si odovzdávali zaujímavú informáciu hlasy.

Keď sa mi začnú pliesť moje myšlienky s cudzími, prestávam im rozumieť. Strhávajú ma svojim tempom, ktoré s týmto svetom nesúvisí. Potrebujem krok späť.

Spamätaj sa, Klára! Rozumuješ tu nad hlúposťami a pritom si sa stala svedkom samovznietenia!

Snažila som sa vrátiť k zážitkom od susedov. Za podivných okolností – stále mi pripadali podivné, a nechcela som s nimi mať nič spoločné, som sa stala svedkom konca jedného z mužov Laurenta Viniša!

Pokúšala som sa usmerniť tok svojich myšlienok a reakcií do normálnych koľají. Rozumej, varovať samú seba, že ma čaká stretnutie s Laurentom. *Klára! Brrr! Strach.*

Stretnutieeee, tešili sa za mňa hlasy. Skoro som sa ich nadšením nakazila. Vyvolávali vo mne zvedavosť, takmer nedočakavosť.

Laurent, zopakoval moje myšlienky ktosi aj nahlas.

Keď poradcu ministra niekoľko očitých svedkov obvinilo, že svojho politického protivníka vyhodil z okna, narobilo sa okolo toho veľa rečí. Dvaja svedkovia zmizli bez stopy, jeden so stopou, po ktorej sa ostatní traja svedectva vzdali. Takého človeka som mala navštíviť. V jeho vlastnom bare.

Väčšie obavy však vo mne vyvolával preplnený bar, než majiteľovo nemŕtve nebezpečenstvo. Teda, ak je Laurent ozaj upír.

Haha. Že upír! Rozosmiala som sa a „oni“ sa ku mne pridali.

Odpočívaj v pokoji! Nebola som si istá, či som to povedala ja a či tie slová vôbec zazneli.

Mŕtvi predsa nie sú nebezpeční. Mŕtvi nemajú na živých žiadny vplyv.

Plamienok sviečky sa zavlnil a zhasol. *O.K., možno trochu.*

Pracovný pohovor

Podvečer sa po mňa zastavil David. Na motorke. S tým sa nerátalo. V úzkej rifľovej minisukni sa do sedla vyskakuje ťažko, takže sa ponosiem veľkopansky, bokom. Vyhodnotila som situáciu.

Popri plote sa hustým porastom predierala pani v bledomodrej bunde, tak som jej ešte kývla, čo Davida prekvapilo. Zabladel sa tým smerom, zaostrel, no nič nekomentoval a podal mi prilbu, ktorá ma tlačila na vrkoči.

Motor zavrčal, môj sused sa ukázal ako dravec. Cesta bola koristou, ktorú sme hltali po dúškoch, chvíľami doslovne. Vzduch okolo nás svišťal. Ešteže som nahodila drsňáčku bundu s maskáčovým vzorom ružovej farby, aspoň ma neprefúklo.

Na parkovisku pred barom ma zotrvačnosť vtláčila do Davidovej koženej bundy, takže na nej pár sekúnd nosil odtlačok mojej prilby, ktorú sa moja hrôzou stiahnutá tvár pokúšala preliačiť. David sa musel vypáčiť z kľčovitého zovretia mojich paží, aby ma zložil na zem. Pred vchodom ma stihol varovať: „Za nič na svete sa nesmieme rozdeliť! Vybavíme, čo musíme, a padáme. Nič nám nehrozí, Laurent nám potvrdil štatút doručovateľov. Formálne ide o podanie svedectva. Toto nie je naše územie, platia ich zákony.“

Pri dverách stáli vyhadzovači, dve odporne hlavokrké stvory s holou lebkou a hadom vytetovaným na krku. Zazreli na nás a zastali nám cestu.

„Laurent pre vás niekoho pošle,“ povedal jeden z nich, vďaka čomu som pochopila, že niekedy sa dá zúfalý nedostatok inteligencie rozpoznať aj z hlasu.

Proti davu tlačiacemu sa do klubu sa k nám predieral štíhly muž v bielej košeli s čiernou kravatou a vestou rovnakej farby. Čierne, tuho nagélované vlasy mal zopnuté do vrkoča, jeho hadie oči nemali jednoznačne rozpoznateľnú farbu. Trochu moc úradníček, hoci v rifliach, aby zapadol do klubového šialenstva. Nič Davidovi nepovedal, na mňa sa ani nepozrel. Kývol nám pravačkou, aby sme ho nasledovali

po okrajoch tanečnej sály s blikotajúcimi svetielkami a disko guľou v strede do rohu s kreslami a pohovkou. Tam sa v prítomí ukrýval majiteľ baru a súčasne vážený občan Laurent Viniš.

Pohľad na neho mi skrútil žalúdok. Odrazu nebolo pochyb, že nielen jeho politickí oponenti, ale ktokoľvek, kto by mu prekážal, by mohol pokojne skončiť s rozbitou hlavou nielen pod oknom, ale kdekoľvek, dokonca po častiach. Kolovala v ňom smrť. Tá časť sa mi nechtiac páčila. Bol v strehu. Pripravený na boj. Nепrestajne.

Jeho poskok nás usadil do kresiel oproti bossovi. Sedenie bolo od ostatných podobných oddelené dreveným zábradlím, dokonca imitáciou trámového stropu, čo malo zrejme pripomínať americké westernové bary. Mne z nejakého dôvodu skôr pripomínal šibenicu. Vo zvláštnych zábleskoch mi fantázia dokresľovala krvavé škvrny, ktoré dávno vsiakli do dreva.

Boss nevydával žiadne rozkazy, ale každý z jeho podriadených vedel presne, kde je jeho miesto a čo sa od neho očakáva.

Zahľadela som sa do tmy mimo dosah svetla dopadajúceho z barového stolíka, zvláštny pach, potuchlina prekrytá drahou korenistou voňavkou, sa odtiaľ plazil ako had popred tváre prítomných, tam sa skrúcal, obchádzal ich a zamieril ku mne. Preplnený bar hučal hudbou a hlasnými rozhovormi, masa ľudí svojím trením rozohrievala už aj tak horúce ovzdušie.

„Toto je Klára,“ David sa podujal okolité zvuky prekričať.

Laurent poposadol trochu viac dopredu, takže sa vo svetle elektrickej sviečky v tvare halloweenskej tekvice objavila jeho bledá tvár, špicatý nos aj mrazivé čierne oči. Pichľavý pohľad zabodol do mňa. Ak som plánovala zoznamovací úsmev, zamrzol mi na tvári. Laurent sa z mojich obáv oči vidne potešil, lenže hnilobný zápach zosilnel, zaštipal ma v nose, prišlo mi z neho nevoľno.

Veľký boss sa opäť stiahol do pohovky, hadí jazyk sa spolu s ním stratil v tme. Temná eminencia čosi zašepkala mužovi, ktorý nás priviedol. Ten sa predo mňa postavil so slovami: „Laurent si s tebou želá hovoriť osamote.“

David vyskočil, aby ma bránil, ale muž ho zatlačil rukou späť do kresla.

„Len ona môže uspokojivo vysvetliť Bartolomejovu smrť. Inak poniesiete následky vy všetci,“ bolo to obvinenie a vyhrážka zároveň. Napätie medzi nami citeľne zhustlo. Prestala som dôverovať predošlým uisteniam o pravidlách a zárukách a prebrala sa ako zo sna. Čo tu robím? Vzplanutie bielovlasého muža zo mňa vytiahlo všetku energiu. Doteraz som sa viezla na podivnej vlne, plavila som sa v bezmyšlienkovom tranze. Náhle precitnutie prišlo neskoro. Utekať z baru mi pripadalo nedôstojné a predovšetkým zbytočné.

„Vrátim ti ju neporušenú,“ ozval sa Laurent.

Z jeho slov sa dalo pochopiť, že proti jeho osobnej záruke protestovať nemožno.

David na mňa hodil pohľad plný starostí, povedať sústrastný sa mi videlo predsa trochu prehnané.

Omyl! Všetko sa vysvetlí! Posilňovala som svoju odvahu a postavila sa nabitá presvedčením, že ide o veľké nedorozumenie a nevinný bez viny aj odíde.

Laurentov pobočník ma odviedol poza barové stoly za plechové dvere s nápisom Vstup zakázaný. Po celý čas so mnou neprehovoril ani slovo. Laurent s nami nešiel. Miestnosť za nimi vyzerala ako bežná kancelária, iba bez okien. Dva stoly, množstvo stoličiek po stranách, jedna pohovka vpravo, knižnica vľavo. Pri nej ešte dvere do súkromného salónika. Tie boli otvorené. Za nimi čakal veľký boss naaranžovaný v čalúnení červeného kresla za okrúhlym stolom, druhé kreslo oproti, zatiaľ prázdne, ma malo pohltiť. V pravom rohu svietilo tlmené svetlo stojanovej lampy, skutočná sviečka plápolala na stolíku uprostred.

Premýšľala som, či moja aura neznamená, že dokážem čítať z kávy. Doteraz som na svoju jedinečnú schopnosť neprišla, asi to bude tým, že mi nikto nepovedal, že nejakú auru mám.

Sadla som si do kresla, pobočník sa vytratil za dverami, takže som s Laurentom osamela. Jeho tmavé vlasy splyvali s temnotou, plameň dodával farby jeho inak bledej tvári. Smrad potuchliny sa nepríjemne rozťahoval. Musela som

pokrútiť nosom alebo nejako inak prezradiť, čo cítim, lebo Laurent na mňa vyvalil prekvapené oči.

„Takže šarm na teba nepôsobí,“ konštatoval cynicky a ja som si nebola istá, či mu rozumiem. Roztriasli sa mi kolená, zmocňovali sa ma obavy, že svojou prítomnosťou robím niečo zlé, zúčastňujem sa na špinavosti a budem zato pykať. Nevoľky som musela pripustiť, že niektorí nevinní pokojne nemusia vyjsť vôbec.

„Strach?“ opýtal sa ma sucho. „Ľudia sa proti nemu zvyknú posilňovať alkoholom. Čím viac pijú, tým sú odvážnejší. Môžem ti ponúknuť koňak,“ asi sa mi posmieval. Alebo sa naozaj pokúšal ma upokojiť, naznačiť mi, že nejde o život? No, jemu určite nie.

Nie som pijan. Povinnú účasť na spoločenských aktivitách som si odpila počas štúdia, ale normálne mi skôr prekáža, ak ma alkohol oberá o realitu a nádhernú prítomnosť.

Tentoraz mi prítomnosť nádherná nepripadala, bola som ochotná sa jej vzdať.

Nealko sa zvyčajne nalievalo do veľkých pohárov a doplna, aby zasýtilo smäd. Pri alkohole sa sekala forma. Aj veľké poháre na červené víno bývali poloprázdne. A koňak? Malý pľuvanec na dne pohára by mal za týchto okolností na moju odvahu bezvýznamný vplyv, potrebovala som zahnať strach, ktorý mi čiernymi pazúrami siahal po krku. Utopiť svoje obavy. A áno, prejaviť aj trochu drzosti.

„Tri!“ zvolala som.

Pobočník mi bez mihnutia oka priniesol tri koňaky a postavil ich pred mňa. A ja bývam niekedy skutočne tvrdohlavá. Jeden, druhý, tretí. Postupne som vyprázdnila poháre a usadila sa v kresle.

Puch stariny sa rozplynul, zavlnil sa spolu s priestorom a s Laurentovými vlasmi. Predtým neboli kučeravé. Alebo ani teraz? Rozosmiala som sa.

„Prečo sa smeješ?“ pobavene ma sledoval údajne najnebezpečnejší tvor mesta, možno aj štátu. A mne sa odrazu videl zábavný.

Veď je to dieťa smrti, šepkal mi ktosi do ucha. Chuť explodovať ma prešla. Možno dobre pre nás všetkých.

„Vôbec netuším, čo tu hľadám,“ stratila som zábrany.

Existencia upírov, stretnutia s nimi ani nočný život mi odrazu nepripadali pravdepodobné. Osud sa vie zahrať.

„Zabila si Bartolomeja,“ konštatoval s úsmevom, akoby ma práve neobvinil z vraždy.

„Nie, nie,“ naklonila som sa takmer k nemu a popred tvár mu mávala prstom, takže sa trochu odtiahol. „Zhorel sám.“ Hlavou som pritom kývla dozadu, skoro ma prevážila, nebyť rúk, ktoré sa zachytili stola.

Laurent sa uvoľnil. Napätie, ktoré ho dosiaľ poháňalo, z neho zliezlo. Priblížil sa k sviečke, jasne som videla jeho vpadnuté líca a ulízané vlasy. Bol unavený.

„Neviem ťa zaradiť,“ pozoroval ma, čosi sa snažil vyčítať z mojich očí.

A niečo tam vyčítal.

Výraz na jeho tvári sa náhle zmenil. Dostal strach. Trvalo to sotva sekundu, veľmi rýchlo ho vystriedala akási spokojnosť. Laurent sa usmial, založil si ruky do lona, preplietol si prsty. Pokyvkával hlavou a ja som sa ho definitívne prestala báť.

„Nie si jediný,“ sama netuším, prečo mi to v tej chvíli pripadlo smiešne.

„Vieš po latinsky?“ odskočil od témy.

Chvíľu som premýšľala, či to nie je chyták. Ale na nič som neprišla, tak som radšej len prikývla. Starobylé veci ma odjakživa fascinovali. Ak sa Laurent medzi starobylé veci počíta, tak to neplatí všeobecne.

„Prácu nemáš,“ odpovedal za mňa. Otázku som nepočula, možno ju nepoložil. „Nemám,“ potvrdila som. „Som absolventka.“

Úplná pravda to nebola, už počas štúdia som si prilepšovala brigádou v antikvariáte na Ventúrskej ulici s názvom Antiq. Pomáham dešifrovať texty a prepisovať katalógové lístky do počítačovej databázy. Pre študentku prepych, pre život absolventa sotva almužna.

„Budeš pracovať pre mňa,“ rozhodol sa a ja som si nebola istá, čo mám nato povedať.

Nestihla som nič vymyslieť. Skôr ako zo mňa vypadla nejaká múdrosť, vošiel pobočník a pomohol mi vstať z kresla.

Náhla zmena nadmorskej výšky mi spôsobila morskú

chorobu. Podlaha sa osamostatnila od zemskej osi a pustila sa do tanca. Laurent ešte čosi rozprával, no možno len slušne pozdravil. Neodzdravila som, bojovala som o životnú rovnováhu.

„Si v poriadku?!“ pribehol ku mne David, keď sme sa pracovali na čerstvý vzduch. „Čo ste jej urobili?!“ chystal sa zaútočiť na diablovho prisluhovača. Nebolo by to prvýkrát, čo by nevinný dostal po papuli.

„Upokoj sa,“ Laurentov pobočník povýšenecky Davida zastavil, akoby ho varoval, jeho hlas rozhodne znel ako hrozba. Obaja muži si hľadeli do očí, neslávne som ich pretláčanie ukončila.

„Je mi zle,“ dostala som zo seba.

„Slečna to prehnala s koňakom,“ vysvetlil sluha. Otočil sa nám chrbtom a viac sa nám nevenoval.

„Zvládneš cestu?“ môj starostlivý spoločník rýchlo pochopil, koľká bije. V očiach mal úžas, nepochopenie a možno aj obdiv.

Nereagovala som, aspoň tak to muselo vyzeráť, kým som zvažovala, či odpovedať áno alebo nie. Áno sa mi videlo nepravdepodobné. Nie zasa nevhodné, veď ísť pešo by mohlo trvať aj niekoľko hodín.

Nasadenie na motorku asi prebehlo bezo mňa, do tela ma vrátili premrznuté nohy. Museli byť moje, trčali mi spod sukne. Pouličné svetlá sa zlievali v kvapkách dažďa. Kým sme zišli z mestskej cesty na horskú asfaltku, ktorou okrem medzimestských spojov nik nechodil, premohli ma driemoty.

Prebrala som sa vo svojej posteli. Muselo sa brieždiť, lebo šerom presvitali náznaky slnečných lúčov. Začula som tiché mňaukanie, prichádzalo z balkóna.

Micka! Vrátila sa mi?

Vyskočila som z postele a koňak ma pravým hákom usadil medzi periny. Držiac hlavu medzi dľaňami, aby mi neodpadla, som pokus o vstávanie zopakovala.

Mača sa prepchalo pomedzi drevené dosky a vydávalo zúfale signály. *Hlad! Strašný!*

„Micka,“ stále som sa jej prihovárala bežiac do kuchyne po misku s mliekom.

Misku som nenašla.

Ani mlieko.

Naliala som jej teda do tanierika pod kvetináč trochu smotany do kávy. Kvetiny nepestujem odkedy zahynula orchidea od Adi. Darovala mi ju pri prvej a poslednej návšteve v mojom novom dome.

A mlieko neznášam.

Kým som sa vrátila na balkón, Micka zmizla. Poza plot práve prechádzala pani v krikľavo modrej bunde. Kývla som jej, tak mi odkývala.

Vrátila som sa do postele s výčitkami svedomia. Ako pubertiačka! Tri koňaky v tesnom rozostupe. Keby rozostupe! Bez rozostupu! Jeden za druhým! Človek by mal v istom veku pochopiť, jednoducho prijať za seba zodpovednosť. A strápnila som sa pred tým panákom.

Zaliala ma obava, ako sme doriešili Bartolomejovo vzplanutie, lebo tú časť mi niekto vymazal. Celý predošlý deň vyznieval neskutočne. Aj som na okamih zadúfala, že sa vôbec nestal.

V predsieni na prízemí zazvonil telefón.

Na sluhu som nenašetrila, budem musieť po svojich. Nebolo veľa ľudí, ktorí sa pýšili tým, že majú moje číslo na pevnú linku. Iba naši, Aďa... a tam to, tuším, končilo. Lenže všetci spomínaní dostali aj číslo na mobil, takže by ma nemuseli otravovať v takomto rozporení. Protihlas v mojej mysli hneď zaprotestoval. *Nemuseli by otravovať, keby si ich sama neprosila, nech ťa sem-tam vytočia, aby ti urobili radosť.*

Podarilo sa im to. Vytočili ma.

Netvrším, že všetky moje nápady sú geniálne za každých okolností.

Telefón vyzváňal a vyzváňal, museli to byť oni. Kto iný by prejavil toľko trpezlivosti v dnešnom uponáhľanom svete?! Po troch zvoneniach to zvyčajne každý vzdá. Svet sa zosekundoval. V dávnej minulosti sa na otázku, kedy pôjde najbližší dostavník, odpovedalo o dva-tri dni. Dnes je aj päť minút čakania na zastávke hromadnej dopravy priveľa. Kolaps! Katastrofa! Kalamita alebo rovno pohroma!

Kričať – *už idem!* –, význam nemalo. Ak volajú naši, aby mi spravili radosť, určite počkajú.

Napriek tomu ma pochytila nervozita, že zložia vo chvíli, keď zdvihnem slúchadlo. Takže schodisko sa neubránilo môjmu zoskoku.

„Prosím,“ konečne som slúchadlo odlepila od vidlice a viečka od seba navzájom.

„Dobré ráno, mea amica,“ zaznel neprijemne povýšenec-ký hlas. Laurent. V jeho tóne bolo čosi zarážajúce. Nesnažil sa ma vystrašiť. Ale že sme sa nespriatelili, tým som si bola istá.

Vážne som mu dala svoje číslo? Prečo? Kedy?

Latinu som si vybrala, lebo milujem starobylé veci, majú svoju noblesu. Vetné konštrukcie vyžadujú dobre si dopredu premyslieť, čo chce človek povedať. V dobe plnej technických výtvarníkov sme sa rýchlosťou pripravili o hĺbku. Nebývame s rodičmi, veď si voláme. Nečakáme na rande, bozky si posielame mailom. Nečakáme na autobusy, nádychy a výdychy máme vyrátané na minúty, či dokonca sekundy. Kvalita potrebuje čas, ktorý mi latina poskytovala. Obyčajne.

Z hĺbín lebky sa mi vynáral videozáznam, nahrávalo ho asi moje podvedomie. Vidím sa v salóniku zastretá destilátom a je mi ešte horšie. Vety plynú z mojich úst. Latinsky. Lenže kto zadával príkazy do mozgu, v ktorom koňak spálil všetky závitky?

„Pozri, Laurent,“ nakláňam sa k nemu cez stôl, rozhadzujem rukami a on sa blahosklonne usmieva.

„Mám starý telefón, možno starší než si ty.“ Laurent sa dobre baví. „Vidlicový,“ pokračujem. „Číslo je: 752753.“ Povedala som mu ho. Len raz.

Len raz!

A teraz počujem jeho silenú zdvorilosť v slúchadle.

„Dobré ráno,“ sklamanie som zo seba vydýchla. Po slovensky.

„Cítiš sa?“ znelo sarkasticky.

„Výborne.“ *Môžem ho.*

„Poobede budem mať dôležité stretnutie,“ vysvetľoval monotónne. „Potrebujem sekretárku, ktorá zvládne korešpondenciu v latinčine a inak nič, len urobiť kávu,“ zmĺkol.

Nebola som si istá, či som mu včera na tú prácu kývla. A ak áno, tak za akých podmienok.

„Dobre.“ Čo iné mi ostávalo? Priznať si včerajší výpadok? Je vôbec možné zobrať slovo späť? Slovo dané poradcovi ministra?

„O 20.00 v mojej kancelárii,“ dodal a zložil.

O 20.00? V noci! Mohla by som zrušiť pracovný pomer pre neľudské zaobchádzanie? Vytiahnem na neho ľudské práva a vyhnem sa poťahovaniu s hentou bandou?

Vrátila som sa do postele набраť silu na všetko, do čoho som sa nechtiac a nevedomky, áno, hlavne nevedomky, zamotala.

Na druhej strane, povedal sekretárku. Sekretárka je predsa bežná práca. Možno to nebude také zlé. A práca pre poradcu ministra je navyše štátna služba!

Prvá noc v práci

Podvečer ma zobudilo cvrlikanie cvrčkov. Hádzala som do seba grahamový rožok s treskou, premýšľajúc, že posledný autobusový spoj do mesta odchádza o siedmej večer. Po rýchlej konzultácii s budíkom na nočnom stolíku mi vyšlo, že to nestíham. Návrat z mesta zabezpečoval dopravný podnik ešte o hodinu dlhšie. S tým sa tiež nedalo počítať. Ťažko bude sekretárka šéfovi rozkazovať, aby jednanie skrátil, lebo zmešká autobus.

„David?“ zavolala som novému priateľovi.

„Ako sa cítiš?“ z jeho úst znela otázka menej sarkasticky, ale príjemná mi nebola.

Po rýchlom nástrele, čo odo mňa kráľ temnôt vyžaduje, zložil, že ku mne okamžite skočí. Sotva som na seba hodila tepláky a tričko, župan ostal u rodičov, už stál vo dverách mojej spálne. Asi sa na noc nezamykám.

„Ty si zobrala robotu u Laurenta?!“ zaútočil na mňa. „Nič také si včera nespomínala,“ hneď ma uviedol do rozpakov.

Včera som to nespomínala. A nespomínam si ani dnes.

„Nedal mi na výber,“ ktosi mi našepkal túto zázračnú vetu.

David sa spustil ku mne na posteľ, tvár si vložil do dlaní a zhlboka vydýchol: „Práve,“ chápavo prikyvoval. „On nikomu nedáva možnosť voľby. Mám tam ísť s tebou?“

Jeho otázka ma zaskočila. A prepleskla, či ako to nazvať. Odrazu mi nebolo jasné, čo robí cudzí muž v mojej spálni. Prečo som ho volala?! Poznám ho od včera, sotva o pár chvíľ dlhšie, než Laurenta. A kým o Vinišovi viem aspoň tolko, že je nebezpečný a zákerný, o Davidovi neviem vôbec nič. Len, že býva za plotom.

„Nie,“ vždy sa stiahnem, keď zneistiem. „Iba... ak môžeš, zavez ma do mesta. Odtiaľ už sa dostanem sama.“ Nechcela som, aby na mňa čakal. Hoci som ešte nedoriešila, ako sa v noci dostanem domov. Za mesto. Pešo by to mohlo trvať tak dve – tri hodiny. Alebo dva tri dni? Orientácia a ja. Znepriateľené strany.

„Dobre,“ postavil sa. „Prídem o pol, to bude stačiť.“

Zdvihol sa a vybehol von.

Tak som zavolala Adi, či môžem na noc zostať u nej. Je vydatá, má dve deti, ale nikdy ma neodmietla.

„Oplatím ti to,“ dodávala som provokačne, čo bolo medzi nami istým vyznaním lásky, „kedykoľvek môžeš na oplátku prespať ty u mňa.“

„Tak potom si radšej hľadaj nocľah inde,“ Aďa mi nikdy neostala dlžná. Sarkazmus nám ide.

Nemal mi kto poradiť, ako sa správne obliecť na nočnú službu k slávnemu bossovi. Vychádzala som zo služobného zaradenia: sekretárka. Takže som lososový kostým s bielym lemom a nižšie pracovné lodičky doplnila kabelkou.

„Radšej by som neprovokoval,“ pokrútil nado mnou hlavou David pred bránou môjho domu a už som nemala pocit, že viem, čo robím.

Možno sa môj odev hodil do kancelárie, celkom určite sa však nehodil na motorku. David mi kabelku odložil do odkladacieho boxu. Tam aj ostala. Cesta nám trvala sotva štvrťhodinku.

„Určite po teba nemám prísť?“ uistoval sa pred secesnou budovou zo začiatku dvadsiateho storočia na Gondovej ulici. Kedysi slúžila vojenskému veliteľstvu Cisársko-kráľovskej rakúsko-uhorskej armády, neskôr sa do budovy nasťahovalo Ministerstvo s plnou mocou pre Slovensko, aj pracovne krajinských prezidentov. Odvtedy jej prischlo meno „vládna budova“. Strihla kariéru „alma mater“ filozofického zamerania a dnes sa za šedivou fasádou, strácajúcou sa medzi stromami, ukrývajú kancelárske priestory firmy s nič nehovoriacim názvom A&B. Po stranách skromného portálu stáli kedysi na kamenných blokoch anjeli z pieskovca v rímskej zbroji. Ak pripustím, že je Laurent upír, tak voľba sídla musela byť prejavom jeho zvláštneho zmyslu pre humor. Nebeskí strážcovia v službách pekelníka. Tam ma David ponechal osudu.

Za masívnymi drevenými dverami, ktoré ma skoro porazili v pretlačaní, viedlo žulové schodisko k otáčacím dverám za vrátnicou. Zastala som na podlahe s menom ARCH: J. RITTNER. a starší pán s okuliarmi, sediaci za okienkom vrátnice, ma nechal vytiahnuť občiansky preukaz a serióz-

ne sa zaregistrovať. Potom ma „gorila“ z Vix klubu v obleku vytočil vo dverách a výťahom mlčky vyviezol na tretie poschodie. Prešli sme širokou chodbou s množstvom okien a starodávnych drevených dverí vsadených do drevených zárubní. Môj sprievodca jedny otvoril a naznačil mi dovnútra. Sám ostal vonku.

„Vitaj,“ Laurent vstúpil nenápadnými bočnými dverami zo susednej kancelárie s pozdravom. Bielu košeľu bez kravaty mal rozopnutú pri krku, nohavice od obleku na ňom pôsobili rušivo. Hulvát ostane hulvátom, nech si oblečie čokoľvek. Našťastie zasvietil na môj vkus priveľmi moderné svietidlo uprostred stropu, nehodilo sa k starobylému interiéru a podlahe pokrytej pravými parketami. A nehodilo sa ani k Laurentovi. Ibaže by nebol upír, ale mimozemšťan.

„Tu je tvoj pracovný stôl,“ naznačil k masívnym stolom natretým načierno, rozostaveným do písmena T a usádzal ma za najdlhší z koncov, blízko k dverám, do ťažkej stoličky s vysokým vyrezávaným operadlom, laktovou opierkou a bordovým čalúnením. Sama by som ňou nepohla. Nepríjemné. Sedieť chrbtom a nevidieť, kto prichádza, ma vždy desilo.

Za tmavým zamatovým závesom oproti dverám som tušila obrovské okno, v rohu stálo malé umývadlo so zrkadlom.

Inak prázdna miestnosť bzučala napätím, možno tým mojím. Biele steny sa triasli a počula som búrlivý tlkot srdca. Asi tiež môjho. Laurentovo srdce zrejme tlčť nemohlo. Alebo mohlo? Ak sa nacical krvi, rozprúdil sa mu pulz a srdce normálne pracovalo? Radšej som svoje myšlienky ďalej nerozvíjala.

„Budeš zaznamenávať hlavné body nášho rozhovoru. Potrebujem zápisnicu,“ prisunul mi stoličku a usadil ma za písací stroj. Skutočným starým písacím strojom s klávesmi v tvare gombíkov, možno zo slonoviny, a s písmenami z ebenu. Vyplašene som k nemu vzhladla.

„Je to starožitnosť,“ potvrdzoval mi s úsmevom, ktorý mrazil. Jeho tenké pery pôsobili priveľmi červeno pri jeho bledej tvári. „Záznam z rozhovoru bude mať jediné vyhotovenie, takže sa snaž, aby ti nič neuniklo.“ Tým mi nahnal strach. Nemala som problém s prstokladom, ale starý písací